

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII. ● № 12 (712)

П'ЯТНИЦЯ, 27 СІЧНЯ 1967 р.

● Ціна 2 коп.

НОВИНИ

30 ЮВІЛЕЙНИХ НОВОСІЛЬ

І знову в селі Розношенці Ульяновського району — обнови. Місця епі майстри звінчили будівництво поштового відділення, двоповерхової контори колгоспу, зернохосвища.

На черзі — будівництво Палацу культури, житлового будинку для вчителів, місцевої школи, їдальні і магазину.

Крім того, в ювілейному році хлібороби артлі імені Калініна справлять більше 30 новосілів.

Р. САХАНЬ.

«МОЛОДІСТЬ»

Тан мертома називають жителі Малої Виски новий магазин, який відкрився минулої неділі в центрі міста. І це не випадково, адже у всіх дванадцяти відділах гастроному працюють дітчата комсомолки. Кожна з них щойно закінчила місцеву шестимісячну школу продавець.

А. БУДУЛАТЬСЯ.

РУКУ, ТОВАРИШУ!

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКИЙ РАЙОН

„РАПОРТУЄМО ЛЕНІНУ“

Під таким девізом розгорнулося змагання комсомольсько-молодіжних колективів Новоархангельщини. Районний комітет комсомолу затвердив умови змагання комсомольсько-молодіжних колективів та молодих виробничників, присвяченого 50-річчю Радянської влади. За умовами, переможцям шомісяця будуть вручатися перехідні мандати. Молодим виробничникам, яким до дня ювілею найбільше разів вручався мандат, райком присвоює звання «Краща молода доярка району», «Кращий молодий механізатор району». Їм видадуть пам'ятні дипломи, почесні грамоти та подарунки.

Серед молодіжних колективів переможцем вважатиметься той, який виконає зобов'язання і перевиконає виробничі плани, всі члени якого будуть охоплені однією з форм навчання і братимуть активну участь в спортивно-масовій та культурно-масовій роботі.

Колективам-переможцям буде присвоєно почесне звання «Комсомольсько-молодіжний колектив імені 50-річчя Радянської влади».

Кращим комсомольсько-молодіжним фермам та тракторним бригадам будуть вручені пам'ятні червоні прапори, вимпели, грошові премії: перша — 150 карбованців, друга — 100 і третя — 50 карбованців.

Двадцять кращих виробничників будуть удостоєні почесного права поїхати в Москву в поїзді переможців соціалістичного змагання на честь 50-річчя Радянської влади. Від імені трьохтисячної комсомолі району вони рапортуватимуть про трудовий здобуток — подарунок 50-річчю Великого Жовтня.

М. УСПАЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Майстер — золоті руки — так зають молодого механізатора Миколу Килбаса в артлі «Правда» Знамянського району. За яку роботу не візьметься — все доведе до ладу.

Фото Б. Вітохіна.

ЩОБ ПЛИВТИ В РЕВОЛЮЦІЮ ДАЛІ

ЮВІЛЕЙНИЙ рік крокує по країні, примножуючи хороші справи. І ким би ти не був, робітником чи колгоспником, інженером чи пілотом, ти звиряєш свій крок з ходою революції.

Нові вимоги поставив рік ювілейний і перед пропагандистами. Саме про це, а також про те, як краще організувати роботу гуртків і клубів комсомольської політосвіти йшлося на дводенному семінарі комсомольських пропагандистів.

Наш кореспондент бесідував з деякими учасниками семінару.

М. КОЛЕСНИК, керівник гуртка «Кругозір»: Я пропагандистом на Олександрійській автобазі. У нас багато і комсомольців і неспілкової молоді. Прагнемо так організувати роботу, щоб всі тягнулися до знань. На перше заняття запросили комсомольця двадцятих років А. І. Львовського, начальника відділу кадрів. Тему «Людина і її світогляд. Ідеологічна боротьба в нашій країні» він вдало доповнив розповіддю про ті важкі і героїчні дні становлення країни.

В. БОГОРІЛ, керівник політичного клубу «Глобус» у колгоспі імені Кірова Добровеличківського району: Я перший рік пропагандистом. Доводиться нелегко. Часто слухачі приходять не підготовленими до занять, бо потрібну літературу не завжди дістанеш.

Думається, що при комплектуванні бібліотек, треба

краще враховувати попит в літературі молодіжних клубів і гуртків.

Г. НОСЕНКО, керівник естетичного клубу «Райдуга» у селі Ганнівка Новоархангельського району: Коли перед початком навчання ознайомила молоді з програмою занять клубу, всі зацікавилися. І цю зацікавленість старасмося зберегти. Твори літератури, мистецтва розглядаємо у тісному зв'язку з сьогодинним днем. Наприклад, на диспуті «Мій сучасник» ми питали себе не лише, хто наш ідеал в літературі, а й в житті, в колективі, де працюєш.

О. КРЮК, дев'ятикласниця, начальник штабу клубу «Глобус» Першобірчанської середньої школи Олександрівського району: Нам, хто тільки входить у велике життя, цікаво знати його етапи. І зустрічі з відомими людьми стали у клубі добрим правилом. Ось і нещодавно зустрілися з першим організатором колгоспу у нашому селі Іваном Микитовичем Жаданом. У школі ми створили також музей, де є відділ бойової слави. Заняття клубу — це диспути, запальні, цікаві.

С. ДЕМИДЕНКО, керівник двоохрічного гуртка політекономії зі станції Знамянка: Мені здається, що вивчати політекономію набагато важче, ніж літературу, наприклад. Та на байдужість слухачів не можна сквержитися. Вони — активні, уважні. І це, безсумнівно, тому, що ми пов'язуємо всі

теми з фактами з життя колективів залізничного вузла, депо.

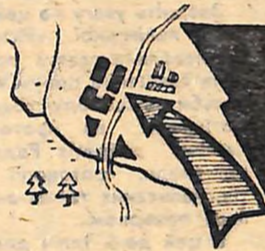
На мою думку, дуже корисно глибше аналізувати заняття. Якось з ініціативи райкому партії політзаняття у локомотивному депо записали на плівку. А потім у колі пропагандистів прослухали її і обговорили. Дуже корисна, повчальна була розмова. Чого б частіше так не робити? Та, якщо подумати, це не єдиний метод допомогти пропагандисту проаналізувати проведення заняття.

ТВОРЧА лабораторія пропагандиста. Вона складна, індивідуальна, як і лабораторія будь-якого митця. Та без перебільшення можна сказати, що загальний стиль роботи пропагандиста сьогодні — це пошук, як цікавіше, змістовніше провести заняття. І цей пошук буде ще успішнішим, якщо в райкомах комсомолу, враховують зауваження своїх активістів. І не обов'язково для обміну досвідом збирати керівників усіх гуртків району. Змістовною, корисною може бути і розмова пропагандистів одного села чи установи.

Інколи можна ще почути й таке: «Нецікаво, нудно на заняттях». Звичайно, в цьому найбільша вина пропагандиста. Та чи тільки його? А що ти зробив сам, слухачу, прийшовши на заняття? Позіхав, обурювався? І тільки.

Хай ти не пропагандист, та хіба можеш бути спокійним? Порівняй, дискусуй, пробуджуй думку, тоді і тобі буде цікавіше, і друзям.

По іскрі — полум'я, ім'я якому — пошук, багатство прагнень і звершень. З таким багажем якраз і можна пливати в революцію далі. Рік 67-й — ювілейний. І це повинно позначитись і на заняттях. Хай широкою аудиторією стануть музеї і кімнати слави, а герої борні і зв'язя — частими гостями молодих. Від них нам приймати політичний гарт,

КАРТА КОМБРИГА

СМЕРТЬ, ЯКОЇ НЕ БУЛО

Затиснувши в руці кашкета, біля пам'ятника стоїть полковник. Вітер куйовдить його сиве волосся. Глибокі мужні зморшки зорюють його лице. На гранітній плиті викарбувані імена. Полковник Карабанов... Підполковник Кіндзерський... Майор Бистрий... І його прізвище — полковника Васецького... А він, живий, стоїть зараз в скорботній позі перед братською могилою, де навіки лягли його бойові друзі.

Ще вчора, перебуваючи у відрядженні в одному із сусідніх міст, чекав з нетерпінням зустрічі з ними. Чув їх голос, ніби наяву бачив їх у сірих фронтоних шинелях. І знову, і знову згадував грізну осінь 1943-го.

ГІСТЬ ІЗ ФРАНЦУЗЬКИМ ПАСПОРТОМ

Невелика селянська хата на околиці села. Крізь зашторені вікна пробивають-

ся ледве помітні смужки світла. Раз у раз під'їжджають із глухої темряви бронетранспортери. Оклик вартового:

— Пароль...
— Дозвольте, товаришу полковник! — пригнувшись у низеньких дверях, запитує майор Бистрий.

Командир 41-ї гвардійської танкової бригади полковник Васецький ствердно киває.

— Прошу до карти, — говорить він, впевнившись, що всі комбати з явилися на його виклик. — Операція по оволодінню містом П'ятихатки призначається на 2.00... Завдання полягає в тому, щоб...

Пролунав телефонний дзвінок. Зв'язківець з хвилини слухав, що говорилось в трубі, і потім розгублено звернувся до комбрига:

— Товаришу полковнику, з батальйону доповідають, що в кукурудзі спіймали якогось француза.

Через деякий час перед офіцерами стояв хлопчина в обшарпаній старенькій одязі. На його скудлому, землицькому обличчі щастливо світилися очі. Як виявилось, він з підробленим французьким паспортом втік із німецької неволі, довго поневірився, а оце, нарешті, потрапив до своїх.

Хлопця нагодували, зігріли в теплій хаті. А коли комбриг спитав, що він знає про німецький гарнізон у П'ятихатках, розповів так багато важливих даних про розташування та кількість ворожих військ, що зразу ж довелося внести корективи в план операції. І в тому, що місто було взято майже без втрат, велика заслуга цього героя.

До речі, через 22 роки стало відомим ім'я юного розвідника. Після виступу Ф. П. Васецького по Дніпропетровському телебаченню, він сам подзвонив на телестудію. Пізніше вони зустрілись — колишній комбриг Васецький і Микола Іванович Мацапура, який живе зараз в Кривому Розі.

Бригада на повному ході увірвалася у місто. На станції німці в паніці залишили п'ятнадцять ешелонів з бойовою технікою і продовольством.

Похмурого жовтневого ранку боєць заніс у міськраду список загиблих воїнів.

(Закінчення на 3-й стор.)

— Узага, слухайте всі! Сьогодні ми будемо вести незвичайний репортаж, — лине по школі № 32 голос диктора місцевого радіовузла десятикласниці Наталі Дьоміної. — Наш мікрофон встановлено біля однієї з кімнат третього по-

Микола Давидович Момонт, воїн-комсомолец Павло Горюнов, голова батьківського комітету Лаврентій Семенович Овер'янов. Комсомольці, піонери та жовтенята передають свої подарунки музею. 10 «а»

«А ТИ ПРИДУМАЙ!»

Робітники розмістилися біля верстака. В руках пожі, куски гуми. Виголювали прокладки для повітряних електровимикачів.
— Ну й техніка, — не втерпів Віктор Косов.
— А ти щось придумай. Рационалізатор же.
«Придумай, придумай, — мовчки сердився Віктор. — Сам мізкую над цим. Нічого не виходить».
Віктор давно намагався якось механізувати виготовлення гумових прокладок. Не один оркуш вагману зіпсував на креслення, а кінця не було видно.
Сидів над кресленнями і того вечора. І раптом:
— Еврика!
Вже пізніше підраховували, що економічний ефект Вікторової рационалізаторської пропозиції становить 154 карбованці на рік. Незабаром комсомолец-електромон-

тер виголював і пристрій для розвальцювання трубок компресора.
А зараз Віктор разом з Олександром Комісниченком думає над тим, як продовжити життя гумових прокладок повітряних вимикачів. Раніше, як правило, після капітального ремонту цього вузла їх викидали. Умільці ж хочуть прокладки оновлювати і знову використовувати.
Минулого року Віктор заощадив понад двісті карбованців державних коштів, а до 50-річчя Радянської влади прагне подвоїти цей здобуток.

Ю. ЧЕРНОВ,
секретар комсомольської організації енергодільниці Знам'янського залізничного вузла.

ШУРИН КІОСК

ЛЮБОВ до книжок Шура Пауценко принесла ще з дитинства. Захоплення казками, легендами переросло в життєву необхідність постійного спілкування з книгою. Працюючи на кондитерській фабриці, дівчина задумалась над тим, як донести до людей краплини народної мудрості.
І тоді Шура вирішила підбирати літературу і розповсюджувати її серед робітників. У комітеті комсомолу цієї справи придумали назву: «Кіоск друзів книжки».
А незабаром Шура Пауценко з'явилася в цехах з першими томиками. Люди з охотою брали у дівчини книжки: той

знайшов свого улюбленого письменника, той підібрав барвисту книжечку малююкам...
Але були й ті, хто не знайшов собі книги до смаку. Це навело дівчину на думку — збирати замовлення на літературу. Зараз у Шури на фабриці повно справних друзів книжки. Вони завжди привітно зустрічають її, радяться, діляться думками про прочитані твори, замовляють нові книги. І від тієї людської щедристі на серці у комсомолки Шури Пауценко хороше-хороше...
Л. ГРЕБЕНЮК,
робкор.

м. Кировоград.

МУЗЕЙ 32-ї

верху. Через кілька хвилин буде відкрито шкільний музей В. І. Леніна.
Потім виступив з короткою промовою директор школи Дмитро Григорович Кордун. Старий більшовик Олександр Олександрович Башашин в урочистій обстановці перерізує стрічку, коротко напучує молодик. До музею з виготовленими подарунками заходять школярі. З відкриттям музею їх вітають гості — фрезерувальник Кировоградського меблевого комбінату, орденоносець

виготовив макет будинку Ульянових в Сімбірську. І його від імені класу передає Василь Баралов.
Член учнівської лекторської групи Юрій Клевач продовжує вести радіорепортаж для учнів всієї школи, обходячи зал музею і розповідаючи про експонати, що висвітлюють життя вожда.
— Ось перед вами Володя в колі своєї сім'ї, — дзвенить молодий голос з гучномовця. — А ось Володимир в гімназичному мундирі. Брата Олександр

ра страчено... Очі Володі суворо вдивляються в далечінь. «Не таким шляхом треба йти», — здається, шепочуть його уста. А ось Володимир Ілліч на знаменитому броньовику. Простерта рука вказує той шлях, по якому пішли і

Музей відкрито.

Подарунок 10-го «А».

Цікаво...

ФОРМАЛЬНО — то була нарада. Тільки незвичайна, зовсім відмінна від попередніх, хоч ішлося про старе, наболіле — підвищення якості знань учнів. Незвичайною її пізніше назвали самі вчителі. Адже шукаючи корінь зла, того дня вирішили знайти власний спільний недолік у подачі матеріалу.

УЧИТЕЛЬ СТАЄ УЧНЕМ

— Чого ж не вистачає? — взяв слово завуч Степан Олійниченко. — Протягом останніх років школа поповнилася багатьма навчальними посібниками. А хто з учителів їх використовує? Майже ніхто.
Так в Нерубайській середній школі народилася школа вчителів. Все організували на громадських засадах. В позаурочний час збиралися в фізичному кабінеті, ретельно вивчали кожний навчальний посібник.
— Правду кажуть, — розповідає молода вчителька історії Тамара Рождественська, — що краще раз побачити, ніж сім раз почути.
Було таке. Тамара Вікторівна розповідала учням про події в Росії у 1609—1612 роках. Підкріпила урок навчальною кінокартиною «За рідну Вітчизну». Було видно, що учні не лише уважно сліdkують за розвитком головних подій, а й цікавляться мовою, одягом, зброєю тих часів. Їх хвилювало те велике патріотичне піднесення простого народу, який ладен був перетерпіти найтяжчі злигодні, муки, аби прогнати з рідної землі чужинців.

Відповіді на уроках після демонстрування цього кінофільму були змістовними, хвилюючими.
Закінчилося перше півріччя навчального року. Успішність учнів підвищилася вдвічі. Отже, час, що вчителі уривали від свого відпочинку, не пропав марно.
А. КУЙБІДА,
наш позаштатний кореспондент,
Новоархангельський район.

ЧЕРВОНА СТЕЖИНА

Хлопці знають, що Олександр за дрібницями скликати їх не буде. Не такий у них бригадир. Та й справ багатенько, щоб марнувати час на балаки.
Тому швидко зібралася вся бригада.
— В нашому місті, — почав Олександр Макогон, — живе мати Героя Радянського Союзу Івана Конька, який повторив подвиг Матросова...
З того часу пролягла ще одна стежина до хати матері героя. Сусіди цікавились, що це за молоді люди за-

частили. Хто був обізнаний — відповідав: хлопці з лісозаводу.
Вони побудували добротний сарай, паркан, навели порядок біля хати. І кожного разу, приходючи до старої жінки, вони розповідали їй про свої турботи, про досягнення. А зі стін на них дивились уважні очі юнака. Він теж слухав ці розповіді.
Коли хлопці розходились, нетерпляче чекав нової зустрічі з ними.
В. ЖУРАВСЬКИЙ,
працівник Кременівської районної газети «Наддніпрянська правда».

ЇХ БУДИЛИ червоні заграви світань. Одягались і швидко бігли до школи, по широкій стежині, що тягнулася від хати. А услід їм дивилися серйозні батьківські очі. Ще вчора юнє сперечалася на шкільних диспутах про своє місце в житті. А сьогодні її турботи — це турботи рідного колгоспу, які стали близькими.
Щаслива випала синам доля. Їх молоді руки потрібні землі, і тягнуться вони до неї. Та хіба тільки роботою єдиною живе людина? Не раз думав про це й Анатолій Демешко. Куди легше крутити кермо автомашини, ніж вкласти в серце свого ровесника пісню.
Це хлопець зрозумів тоді, коли його призначили завідую-

чим клубом. Зрозумів, але не склав безсило рук. Навпаки — покликав на допомогу товаришів. І задзвеніла над селом пісня. Демешко організував у клубі хорівий, танцювальний і драматичний гуртки. А пізніше, з його ж таки ініціативи, були організовані в колгоспі футбольна та волейбольна команди.
І оце сьогодні, прийшовши з друзями до райкому комсомолу, він розповідає про зроблене, про те, що мріє зробити. Уважно слухає його перший секретар Леонід Дейнека, член бюро райкому.
Адже обмін комсомольських квитків для них — це, перш за все, ще одна особиста зустріч з кожним комсомольцем, ще одна розмова про те, що його сьогодні хвилює, чим він сьогодні живе, яку участь бере в житті своєї організації. Тому й питає Леонід Дейнека у кожного комсомольця, який же

дарунок готує він славному 50-річчю.
Друзям Анатолія Демешка є що відповісти. Ось до столу підходить краща диярка колгоспу «Росія» Олена Коробко. На цей рік вона взяла підвищене зобов'язання і обов'язково його виконає. До того ж, дівчина разом з Павлом Гавазою, Юрієм Саленком оволодіває шоферською спеціальністю на курсах ДТСААФ.
Назустріч хлопцям і дівчатам підводиться жінка. На її грудях племєніє «Золота зірка» — символ наполегливої і щирої людської праці. Їй віддала всю щедрість своєї душі Герой Соціалістичної Праці Антоніна Гнатівна Ігнат'єва. Вона, мабуть, хвилюється не менше, ніж юнє. Обережно бере новий комсомольський квиток, говорить теплі і щирі слова, які може сказати тільки мати...
М. ГЕОРГІЄВСЬКИЙ,
Кировоградський район.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КВИТОК 1967-ГО РОКУ

ГЕРОІ ТЕЖ ХВИЛЮЮТЬСЯ...

